

Різні організми

Євген Дудар

Я несміливо переступив поріг директорського кабінету.

— Викликали?

— Викликав. Сідайте.

Директор загадково дивився на мене. Я завовтузився на стільці.

— Як ваша печінка? — спитав лагідно.

Ясно, думаю. Вже дізнався, що в мене хвора печінка. Запропонує йти на пенсію.

— Та-а, — кажу, — трохи болить.

— А що ви приймаєте? — ще лагідніше спитав директор.

Вже, мислю собі, все одно.

— Та чого я тільки не приймав! Один дідько...

Директор дістав із шухляди флакончик із пілюлями.

— А оце пробували?

Я оглянув флакон.

— Ні, не пробував.

— То візьміть, спробуйте. Це найновіший препарат...

Виходячи від директора, я ще раз переконався, що не слід вірити людським язикам. Казали — сухар, бюрократ. А він — душа людина. Відкілясь дізнався, що в мене печінка. Турбується про ліки.

Наприкінці тижня директор зустрів мене в коридорі.

— Ну як? — спитав.— Допмагає?

— Допмагає. Почуваюся значно краще, — відповів я якомога вдячніше. Хоч насправді з цього флакончика я проковтнув лише дві таблетки. А решту викинув. Бо від цих двох качався цілу ніч калачиком. Але ж людина турбується. Не треба розчаровувати.

Директор витягнув із кишені інший флакончик.

— Візьміть. Дістав учора. Це новіше. Й краще.

До горла мені підкотився теплий клубок. На очах виступили сльози вдячності.

Так було щотижня. Директор щотижня турбувався про моє здоров'я. Щотижня давав мені новий флакон із ліками. Я з кожного флакона з'їдав по одній пілюлі. Решту викидав. Бо однієї було досить, щоб печінка починала казатись. Директорові я казав, що приймаю все. Запевняв, що вже майже здоровий.

Потім директор пішов у відпустку. Після відпустки повернувся худий і синій.

Зустрів мене.

— Ну як?— спитав кволим голосом.

— Прекрасно, — кажу.— Здоровий, як бугай.

— А я ось...— директор повів пальцями по худих щоках.— Клята печінка. Вона у мене теж, як руїна. Приймав ті ж самі ліки, що й ви. Думаю, допомагає вам, то,

можливо, допоможе й мені. А воно не бере. Різні організми.